

Efter nærmere at have belyst målet med forslaget, sluttede *Johan Asmussen* (Uafh) som ordfører for forslagsstillerne sin fremsættelsestale således:

„Og nu er det et ikke uvigtigt spørgsmål: hvad vil den høje regering selv sige til disse forslag og til udsigten til at blive fritaget for disse byrder, besættelsen af dommerembeder og afgørelsen af tredje instans ansøgninger?

Jeg håber også for regeringens egen skyld — af hensyn til dens egen demokratiske prestige — at regeringen vil stille sig positivt. Jeg håber, at den høje regering selv vil finde det rigtigt at afstå fra at forsøge på at holde fast ved disse forældede beføjelser fra enevældens tid, i erkendelse af, at det, der tilsigtes, er tiltrængte og gennemførlige afhjælpninger af brist i vort samfunds demokratiske teknik, i erkendelse af, at der hverken i lovforslagets fremsættelse eller dets eventuelle vedtagelse ligger nogen som helst beskyldning for misbrug af de pågældende beføjelser, og i erkendelse af, at der for et folkestyret lands parlamentariske regering gælder det samme som for Cæsars hustru, der som bekendt end ikke måtte kunne mistænkes.“

Ved sagen 1. behandling fremsatte *justitsministeren* en indgående — kritisk, men ikke afvisende — redegørelse, der mundede ud i følgende sammenfattende slutbemærkning:

„Af hvad jeg har sagt fremgår, at jeg mener, at den gældende retsplejeordning på én gang indebærer en garanti for domstolenes uafhængighed og giver domstolene en placering i vort samfundsliv, som er i god overensstemmelse med den demokratiske styreformens principper og dermed af afgørende betydning for domstolenes autoritet. Jeg vil imidlertid gerne tilføje, at nye synspunkter på dette område altid har min interesse, og skulle det vise sig at være en udbredt opfattelse i det høje ting, at spørgsmålet om domstolenes uafhængighed eller væsentlige specielle problemer vedrørende spørgsmålet trænger til en kommissionsbehandling, er der ingen afgørende grunde til at modsætte sig denne.“

Under den fortsatte forhandling blev der fra alle sider givet tilsagn om villighed til at drøfte sagen i et udvalg.

Det udvalg, som derefter nedsattes, nåede ikke til ende med sit arbejde, men udtalte i en beretning:

„Udvalget har holdt 2 møder og herunder haft samråd med *justitsministeren*. Efter de foretagne drøftelser er udvalget enedes om det ønskelige i at have bedre tid til at gennemgå det allerede foreliggende materiale. Forslagsstilleren har tilsluttet sig dette synspunkt og et almindeligt ønske om udsættelse af forslagets behandling og har bebudet, at forslaget til beslutning vil blive genfremsat i næste folketingssamling.“